

годишната, привична работа към дребни промѣни на катадневността и тая слабост на цѣлото тѣло бѣ твърде естествена.

Като извиваше по втората алея той видѣ въ дъното, предъ разцѣфналитѣ рози, тъмния профилъ на бронзовъ паметникъ.

Сърдцето му страшно се сви, сякашъ убодено съ игла, но следъ мигъ лудо, лудо затупа. Като приближаваше паметника, той почна грѣмко да си приказва.

— Тукъ е... тукъ е... (десетъ пѣти).

— Тукъ съмъ... тукъ съмъ... (сѣщо така десетъ пѣти).

Но гласътъ му ставаше все по-чуждъ, по-печалень, по-странень, като на човѣкъ който ще зарадае.

Предъ самия паметникъ той се спрѣ така, както нерешителни деца спиратъ предъ великолепна играчка. Така замрѣ...

Бронзътъ отливаше, подъ милващитѣ слънчеви лъчи, златно маслиновъ отенѣкъ. Запетайката отъ паметника, въ една самозабрава до обезличаване, седѣше наведенъ надъ писалката и унесено пишеше. И сякашъ той бѣ вцепененъ въ своя унесъ — уста, очи, всичкитѣ мускули на лицето, изразяваха онзи моментъ следъ дълга работа, когато въ странно затѣпяване, застива всичко въ душата, а ржката механически се движи, движи и движи.

Впрочемъ въ цѣлия обликъ имаше нѣкакво задоволство, не радостъ, не бликнала веселостъ, а така, едва едва чувствувано, тихо, механическо задоволство отъ това, че на работата върви.

Живиятъ Иванъ, въ пароксизма на незнаенъ до сега, неземеиъ възторгъ, го гледаше както дре-